

Llop ibèric: en vies d'extinció

Llop udolant

El llop pertany a la família dels cànids, i en ocasions es pot arribar encreuar i donar híbrids que poden ser fèrtils. Morfològicament el llop és un animal de mida mitjana que sol fer uns 100-135 cm. De longitud de cap i cos, mentre que la cua pot assolir els 30-56 cm. Pel que fa al pes, es donen variacions importants atenent al lloc on viuen, ja que quan més al nord, i per tant més fred fa, els llops esdevenen més corpulents i pesen més. El pes oscil·la entre 25 i 67,5 kg. Si bé en les poblacions mediterrànies (Itàlia i Península Ibèrica) el pes és menor, entre els 28 i els 35 kg, amb un màxim de 46 kg. Es alguns mascles, que sempre són més grans que les femelles. La coloració també és variable i va des del blanc del llop siberià, al negre de l'americà, tot i que les tonalitats més freqüents en l'espècie són les grises i les marrons.

Viu en grups de diferent mida, generalment entre 5 i 10 animals, i on només la parella dominant es reproduïx. Això fa que els joves nascut en el grup hagin de marxar quan volen procrear, i esdevenen individus erràtics fins que s'estableixen en un nou territori on poden fundar un nou grup. Els territoris solen ser de 100 a 500 quilòmetres quadrats, depenent de les disponibilitats d'aliment, que consisteixen en preses vives, cadàvers o deixalles. La femella pareix a la primavera entre 3 i 6 cadells, que sortiran del cau a les sis o set setmanes,

començaran a participar en les caceres a partir dels cinc mesos.

A la Península Ibèrica l'home sempre ha conviscut amb el llop en zones com Castella-Lleó, Galícia, Cantàbria i Astúries, on ramaderia i turisme han sabut adaptar-se a la seva existència i evolucionar plegats amb el temps. A partir dels anys 70 hi ha una expansió i recolonització de territoris a Àlaba, Biscaia, La Rioja i Guadalajara, amb aparicions esporàdiques a Aragó. També queda un petit nucli aïllat a Sierra Morena, a Andalusia.

Així, de mitjana es capturaven 0'6 llops/100 quilòmetres quadrats entre els anys 1788 i 1852 a les comarques de Girona, mentre que a les de Lleida, entre el 1788 i el 1799, les captures eren de 0'8 llops/100 quilòmetres quadrats. La pràctica extinció dels grans ungulats com el cérvol i el cabirol, les seves preses naturals, durant els segles XVIII i XIX va fer créixer la incidència del llop sobre els ramats domèstics, i va fer més forta encara la seva persecució

Pel que fa a l'extinció, aquesta succeeix a la segona meitat del segle XIX. No obstant això, les darreres captures documentades es produeixen a Horta de San Joan (Terra Alta), l'any 1924, i en la mateixa zona, el 1935. A partir d'aquí el llop desapareix a Catalunya.

Llop al seu hàbitat